

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **České Radiokomunikace a.s.**, IČO: 247 38 875, se sídlem Skokanská 2117/1, Praha 6, zast. Mgr. Karin Konstantinovovou, advokátkou, se sídlem Benediktská 690/7, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) ACEK BOHEMIA s.r.o., se sídlem Lucemburská 1496/8, Praha 3, zast. Mgr. Janem Cimbůrkem, advokátem, se sídlem Bořetín 73, Bořetín, II) VM project s. r. o., se sídlem B. Němcové 1692/38, České Budějovice, zast. Mgr. Lucií Štindlovou, advokátkou, se sídlem Lannova tř. 16/13, České Budějovice, III) Sirkárna s. r. o., se sídlem U Sirkárny 467/2a, České Budějovice, zast. Mgr. Michalem Majchrákem, Ph.D., advokátem, se sídlem U Sirkárny 467/2a, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2023, č. j. KUJCK 73536/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 6. 2025, č. j. 51 A 30/2023-264,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 6. 2025, č. j. 51 A 30/2023-264, **se zrušuje.**
- II. Usnesení Magistrátu města České Budějovice ze dne 10. 11. 2022, č. j. SU/4315/2021-49, a rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 21. 6. 2023, č. j. KUJCK 73536/2023, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně na nákladech řízení o žalobě a řízení o kasačních stížnostech celkem **66.523,40 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Magistrát města České Budějovice (dále jen „stavební úřad“) usnesením ze dne 10. 11. 2022, č. j. SU/4315/2021-49, zastavil řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení I) označené jako „*Návrh na revizi rozsahu a podmínek ochranného pásma 3 středovlnných vysílačů v majetku společnosti České Radiokomunikace a. s., IČO 24738875, na pozemku parc. č. 365/1 v k. ú. České Budějovice 4, vyhlášeného rozhodnutím Krajského národního výboru [v Českých Budějovicích, pozn. NSS] ze dne 13. 4. 1951, č. j. XI/1-127, 6-2-1951*“ - tj. žádosti o změnu podmínek nebo zrušení ochranného pásma (dále též „řízení o revizi ochranného pásma“). Stavební úřad řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť dospěl k závěru, že o změně ochranného pásma nelze rozhodnout z důvodu zániku původního vysílače, a tedy i zániku samotného ochranného pásma.

[2] Žalovaný rozhodnutím specifikovaným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení stavebního úřadu.

[3] Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který usnesením ze dne 29. 8. 2023, č. j. 51 A 30/2023-78, žalobu odmítl pro absenci aktivní věcné legitimace žalobce.

[4] Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce toto usnesení krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 11. 7. 2024, č. j. 4 As 314/2023-41, neboť shledal, že nejde o případ, kdy je nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce zcela nesporný a nepochybný a výrok rozhodnutí stavebního úřadu není za žádných okolností způsobilý zasáhnout do práv žalobce. Ztotožnil se s žalobcem, že rozhodnutím správních orgánů mohlo být zasaženo do jeho právní sféry, a to mj. zpochybněním existence jeho práv vyplývajících z existence předmětného ochranného pásma. Krajský soud měl návrh „propustit do řízení“. Nebyly splněny podmínky pro odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť nelze dovodit zcela okamžitě a bez dalších úvah, že návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[5] Krajský soud následně ve věci znovu rozhodl nadepsaným rozsudkem tak, že žalobu zamítl. Žalobcem namítanou vadu plné moci pro osobu zúčastněnou na řízení I) pro zastupování ve správním řízení krajský soud neshledal, neboť z předložené plné moci vyplývá zmocnění jejího právního zástupce. Osoba zúčastněná na řízení I) prokázala svoji legitimaci k podání žádosti o změnu nebo zrušení ochranného pásma existencí svého stavebního záměru a uvedla rovněž, čeho se domáhala - eliminace dopadů ochranného pásma na své pozemky.

pokračování

[6] Krajský soud vycházel z toho, že ochranné pásmo bylo vymezeno konkrétní oblastí, zařízením a rozsahem. Na základě tohoto východiska odpovídajícího dobové vyhlášce Ministerstva techniky č. 572/1950 Ú. l. a znění rozhodnutí Krajského národního výboru v Českých Budějovicích z roku 1951 (dále též „rozhodnutí o ochranném pásmu“) dospěl krajský soud k závěru, že pro trvání ochranného pásma dle tohoto rozhodnutí je nutné, aby existovalo na daných pozemcích radioelektrické zařízení tak, jako tomu bylo při samotném zřízení ochranného pásma. Existenci takového radioelektrického zařízení však žalobce neprokázal, neboť modernizace, kterou argumentuje, vedla ke změně umístění stožárů, a tedy i vysílacích jednotek mimo pozemky, od kterých se ochranné pásmo odvíjelo. Radioelektrické zařízení jako celek, včetně stožáru a vysílací jednotky, se již v historických hranicích pozemků p. č. 791/2 a 789/4 nenachází, což vede k závěru o zániku ochranného pásma stanoveného rozhodnutím o ochranném pásmu. Nepřisvědčil proto žalobci, že došlo-li k přesunu stožáru v rámci ochranného pásma, nemá takový přesun na trvání ochranného pásma vliv. Argumentace žalobce liniíovou stavbou elektrického vedení není přílehlavá. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce, že usnesení o zastavení řízení nevymezuje, jaké radioelektrické zařízení mělo zaniknout, a proto není rozhodnutí vykonatelné, jelikož řízení je plně identifikované podanou žádostí a okamžik zániku ochranného pásma nebylo nutno explicitně stanovovat, neboť koresponduje s odstraněním stožáru JUCHO 47 m.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření stran

[7] Žalobce (dále též „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku krajského soudu podal **kasační stížnost**. Vyjádřil přesvědčení, že radioelektrické zařízení dosud nezaniklo, v důsledku čehož i nadále trvá také ochranné pásmo zřízené rozhodnutím o ochranném pásmu. Podstatné části radioelektrického zařízení jako celku – hlavní budova, vysílače, vysílací sál s vlastním vysílačem, anténní přepínač ve vysílacím sále a zemní síť jsou i nadále provozovány, přičemž došlo pouze k modernizaci technologie odpovídající současným trendům a vývoji. Závěr správních orgánů, že radioelektrické zařízení se zde již nenachází, je nesprávný a v rozporu se skutečným stavem.

[8] Krajský soud ani správní orgány si nedaly zpracovat znalecký posudek anebo alespoň odborné posouzení, které by potvrdilo údajný zánik radioelektrického zařízení. Nebylo provedeno žádné znalecké nebo odborné posouzení toho, jak radioelektrické zařízení funguje, které jeho části jsou podstatné a nezbytné pro provoz a odstranění kterých částí může způsobit ukončení jeho provozu. Správní orgány ani krajský soud nemohou odborně posoudit fungování radioelektrického zařízení a jeho jednotlivých částí. Návrh stěžovatele na doplnění dokazování znaleckým posudkem krajský soud odmítl jako nadbytečný. Skutkový stav věci takto nemohl být a nebyl řádně zjištěn.

[9] Pokud se ochranné pásmo zřizuje k radioelektrickému zařízení jako celku, nemůže odstranění (výměna) pouze jedné části celku způsobit zánik ochranného pásma. V takovém případě by nebyl žádný rozdíl mezi tím, zda se ochranné pásmo zřizuje k radioelektrickému zařízení jako celku, nebo pouze k anténnímu stožáru, který tvoří součást radioelektrického

zařízení, jelikož v obou případech by odstraněním stožáru došlo k zániku ochranného pásma pro celé radioelektrické zařízení. Krajský soud opomenul, že radioelektrické zařízení se i po odstranění původního stožáru a zřízení nových stožárů dále v celém rozsahu nachází na pozemcích v ochranném pásmu (nedošlo k jeho rozšíření na pozemky mimo ochranné pásmo). Není proto důvod, aby došlo k jeho zrušení či zániku.

[10] Závěr krajského soudu, že ochranné pásmo je vymezeno k radioelektrickému zařízení jako celku, je zcela v rozporu s rozhodnutím žalovaného, které uvádí, že ochranné pásmo bylo vymezeno pouze pro stožár 47 m. Přestože žalovaný posuzuje existenci ochranného pásma odlišně od krajského soudu, krajský soud takový rozpor žádným způsobem nezmiňuje a nevysvětluje. Skutečnost, že po zřízení stožárů 60 m a 107 m (dále též „nové stožáry“) v rámci rozšíření a změn vysílače v padesátých letech nebylo současně nezbytné rozšiřovat ochranné pásmo, nemůže v konečném důsledku způsobit zánik ochranného pásma. Krajský národní výbor jakožto správní orgán již před výstavbou nových stožárů posoudil a vyhodnotil, že ani umístěním těchto dalších stožárů nedochází k rozšíření ochranného pásma a dalšímu omezení okolních pozemků a že původně plánovaný rozsah ochranného pásma je dostačující. Nové stožáry nelze považovat za novou stavbu, ale za předem plánovaný rozsah radioelektrického zařízení (výstavba těchto stožárů se předpokládala ještě před vydáním rozhodnutí o vyhlášení ochranného pásma). Po dobu existence radioelektrického zařízení trvá veřejný zájem na ochranném pásmu ve stanoveném rozsahu. Stěžovatel tak vycházel z toho, že po dostavbě dalších stožárů nebude nutné měnit ochranné pásmo. Tento postoj se potvrdil i v době dostavby nových stožárů, kdy představitelé státní správy nepožadovali (v souladu s podmínkami dohodnutými ještě před vydáním rozhodnutí o vyhlášení ochranného pásma) jeho změnu. Správní orgány však tuto skutečnost opominuly.

[11] Krajský soud nesprávně vyložil zápis plánovací komise Jednotného národního výboru (dále též „JNV“), že „provedení přístavby a instalace dalšího vysílače (pozn. žalobce: zde ve smyslu stožáru) nemá na jeho určení (pozn. žalobce: na určení ochranného pásma) žádný vliv“, když uvedené stanovisko spojuje pouze s budoucí výstavbou průmyslové čtvrti. Účelem předmětného stanoviska plánovací komise JNV bylo deklarovat a potvrdit, že přístavba (doplnění) dalších vysílačů (stožárů) nebude mít vliv na určení ochranného pásma, tj. nebude potřeba ochranné pásmo měnit (rozšiřovat).

[12] Odstraněním stožáru 47 m v roce 2013 nemohlo dojít k zániku ochranného pásma z důvodu zániku radioelektrického zařízení. Závěr krajského soudu, že užitím jiných stožárů s vysílači došlo k významné změně polohy a podoby radioelektrického zařízení, není správný. Doplněním stožárů 60 m a 107 m nedošlo k významné změně polohy radioelektrického zařízení, jelikož podstatné části radioelektrického zařízení jako celku zůstaly na svém původním místě. Nové stožáry byly umístěny v bezprostřední blízkosti těchto objektů na pozemky ve vlastnictví stěžovatele, tj. rozhodně nelze tvrdit, že by došlo k významné změně polohy.

[13] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že nové stožáry nebyly předmětem hodnocení krajského národního výboru v roce 1951. I když v té době ještě tyto stožáry nebyly

pokračování

postaveny, je zřejmé, že tehdejší orgány o jejich realizaci věděly a počítaly s ní, tj. byly předmětem hodnocení. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že jím předložené historické listiny týkající se radioelektrického zařízení nejsou relevantní a nepřinášejí nic nového. V těchto dokumentech je totiž zmíněna případná změna antén a umístění nových anténních systémů. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč tyto dokumenty krajský soud nevyhodnotil jako relevantní důkazní prostředky.

[14] Stěžovatelem předložená judikatura není skutkově nepřiléhavá. Zejména se to týká rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 63 A 12/2021, v níž se jedná o skutkově podobnou věc. Jako nepodložený odmítl stěžovatel závěr krajského soudu, že se v této věci jednalo o liniovou stavbu (elektrické vedení) přičemž přesun stožáru elektrického vedení nelze přirovnávat k přesunu stožáru radiovysílače. Proč je taková argumentace „nepřenositelná“, krajský soud nezdůvodnil, což činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Z judikatury vyplývá, že provozovatel telekomunikačního zařízení je oprávněn se svým majetkem nakládat dle svých podnikatelských potřeb a je také oprávněn provádět změny takového zařízení. Bylo by proto nelogické, aby využití takového práva současně způsobilo zánik ochranného pásma předmětného radioelektrického zařízení. V této souvislosti stěžovatel odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. II. ÚS 838/14, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 809/2013.

[15] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem rovněž v tom, že okamžik zániku radioelektrického zařízení nebylo nutno v usnesení o zastavení řízení explicitně stanovovat. Nestanovení přesného data zániku ochranného pásma totiž způsobuje stav právní nejistoty. Dovětek, že okamžik zániku ochranného pásma koresponduje s odstraněním stožáru 47 m, není dostatečně určitý a stav právní nejistoty neodstraňuje.

[16] Absurdní je, že pokud by stěžovatel ponechal konstrukci stožáru 47 m na daném místě, bez ohledu na to, zda by byla na něm umístěna vysílací jednotka a další zařízení a zda by byl tento stožár v provozu, radioelektrické zařízení by dle krajského soudu a správních orgánů nezaniklo. Pokud však stěžovatel konstrukci tohoto stožáru odstranil, přestože stožár v dané době již nebyl v provozu a nesloužil svému účelu, zaniklo tím celé radioelektrické zařízení, i když je jako celek bez přerušení v provozu. Krajský soud se nevypořádal s námitkou stěžovatele, že právní nejistotu způsobuje také závěr žalovaného, který v napadeném rozhodnutí připouští existenci určitého modifikovaného ochranného pásma. Krajský soud dále opomenul, že ochranné pásmo sdílí osud zařízení, pro které bylo zřízeno, přičemž zaniká jeho trvalým odstraněním, k čemuž však ve vztahu k radioelektrickému zařízení stěžovatele nedošlo.

[17] Existence ochranného pásma je i nadále nezbytná, a to pro účely ochrany vysílače před negativními vlivy výstavby či jiné činnosti v ochranném pásmu a také pro účely ochrany fyzických osob. Nezbytnost zachování ochranného pásma potvrzují závěry znaleckého posudku Doc. Ing. Martina Kyseláka, Ph.D.

[18] Krajský soud se nevypořádal s dalšími skutečnostmi, na které stěžovatel poukázal v žalobě, zejména s otázkou ochrany života a zdraví před neionizujícím zařízením, ochranou funkčnosti radioelektrického zařízení, či tím, zda probíhá vysílání. Krajský soud k těmto otázkám bez bližšího odůvodnění uvádí, že se jimi nebude podrobněji zabývat, což způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Krajský soud i správní orgány současně zcela opomenuly, že potřebu ochranného pásma konstatovala také Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje, která ve svém vyjádření ze dne 21. 9. 2021, č. j. KHSJC 27814/2021/HOK CB-CK, sp. zn. S-KHSJC 27814/2021, uvedla, že po dobu provozu radioelektrického zařízení nelze zrušení ochranného pásma akceptovat vzhledem k tomu, že se jedná o zdroj neionizujícího záření. Krajský soud nezdůvodnil, proč stanovisko krajské hygienické stanice nezohlednil. Krajský soud tak rezignoval na ochranu života a zdraví jakožto základních práv vymezených také Listinou základních práv a svobod. Krajský soud měl za prokázané, že radioelektrické zařízení je i nadále v provozu, proto bylo nezbytné i nadále zajišťovat ochranu života a zdraví lidí a zvířat v jeho okolí, jelikož se jedná o zdroj neionizujícího záření. To soud pominul. Krajský soud tak povýšil zájem několika stavebníků nad ochranu života a zdraví osob v okolí radioelektrického zařízení. V této souvislosti stěžovatel poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 715/06. Výstavbou v okolí vysílače může dojít k vystavení lidí a zvířat neionizujícímu záření způsobem, který při existenci ochranného pásma nebyl dosud možný. Stavební úřady již na základě usnesení o zastavení řízení přestaly respektovat existenci ochranného pásma. Začaly vydávat kromě osvědčení o neexistenci ochranného pásma také stavební povolení pro stavby přímo v ochranném pásmu, a to bez souhlasu stěžovatele a bez zohlednění ochrany radioelektrického zařízení a ochranného pásma. Tím stěžovateli vzniká újma, jelikož stavební úřady při rozhodování v území odmítají námitky stěžovatele týkající se ochranného pásma. Krajský soud se nezabýval ani ochranou prvků kritické infrastruktury státu.

[19] Usnesení o zastavení řízení musí být zrušeno také z důvodu nejasného a nesrozumitelného znění jeho výrokové části, která nemůže být vykonatelná. Z výrokové části usnesení o zastavení řízení totiž nelze zjistit, jaký je konkrétní důvod pro zastavení řízení, zánik jaké věci byl důvodem pro zastavení řízení a neplyne z ní, že by se vztahoval na stěžovatele. Stěžovatel není v usnesení o zastavení řízení uveden ve výčtu účastníků, z čehož lze dovodit, že se na něj toto usnesení nevztahuje. To by znamenalo, že usnesení o zastavení řízení pro něj není závazné a vůči němu vykonatelné, což je však v rozporu se skutečným stavem věci.

[20] Rozsudek nezohledňuje předchozí usnesení krajského soudu (které bylo pro stěžovatele mnohem příznivější než napadený rozsudek) a není z něj zřejmé, proč krajský soud upustil od závěrů v něm uvedených. Rozsudek krajského soudu není v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu v jeho předchozím rozsudku, neboť ten konstatoval, že usnesení o zastavení řízení v zásadě nezakládá změnu v právech a povinnostech třetích osob odlišných od žadatele, je však třeba přihlídnout k individuálním okolnostem případu. Krajský soud se však otázkou změny v právech a povinnostech třetích osob, včetně stěžovatele, řádně nezabýval.

pokračování

[21] Krajský soud nesprávně posoudil námitky stěžovatele proti postupu správních orgánů. Řízení o revizi ochranného pásma totiž mělo být zastaveno z důvodu neodstranitelných vad podané žádosti a pro její zjevnou nepřípustnost. Stavební úřad tak měl řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, popř. podle písm. c) téhož ustanovení. Závěry krajského soudu při vypořádání argumentace stěžovatele, že osoba zúčastněná na řízení I) neprokázala aktivní legitimaci k podání žádosti, jsou nesprávné a nedostatečné. Osoba zúčastněná na řízení I) jako žadatelka v řízení před správními orgány neprokázala aktivní legitimaci k podání návrhu na revizi ochranného pásma. Neprokázala, že jí z rozhodnutí o vyhlášení ochranného pásma vyplývají povinnosti, což je nezbytnou náležitostí návrhu na revizi ochranného pásma. Z návrhu na revizi ochranného pásma není zřejmé, čeho se osoba zúčastněná na řízení I) domáhala a nebyl v něm spolehlivě a určitě vymezen předmět řízení. Návrh neměl obsahové náležitosti uvedené v § 7 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Stavební úřad byl proto povinen takový návrh neprojednat a řízení zastavit. Plná moc přiložená k návrhu na revizi ochranného pásma byla udělena od počátku neplatně, rukou neznámé osoby byla upravena, byla vydána výlučně pro účely jiného řízení a pro účely jednání s jiným úřadem. Stavební úřad ji proto neměl akceptovat a neměl řízení o revizi ochranného pásma zahájit. Plná moc proto nemohla prokázat zastoupení osoby zúčastněné na řízení I) podle § 33 správního řádu, což způsobilo vadu řízení. Stavební úřad tak neměl řízení zahájit a pokračovat v něm, měl návrh na revizi ochranného pásma odložit, případně osobu účastněnou na řízení I) vyzvat k nápravě.

[22] V **doplnění kasační stížnosti** stěžovatel uvedl, že krajský soud dospěl k nesprávným závěrům o zániku radioelektrického zařízení a jeho ochranného pásma. V odůvodnění rozsudku užívá neurčitý a nesprávný technický pojem vysílací jednotka, který není definován. To dokládá nepochopení technické problematiky krajským soudem. Není zřejmé, co konkrétně považuje krajský soud za vysílací jednotku, přestože tvrdí, že údajně došlo k jejímu odstranění. Pokud správní orgány neužívají pojem vysílací jednotka, nemohly ani dospět k závěru o zániku, resp. o jejím odstranění. Jestliže tedy krajský soud tvrdí, že vysílací jednotka byla odstraněna, v důsledku čehož také zaniklo ochranné pásmo, je takové tvrzení zcela nepodložené a nepřezkoumatelné, jelikož není zřejmé, co krajský soud považuje za vysílací jednotku a současně takový závěr neplyne z rozhodnutí správních orgánů ani správního spisu. Krajský soud se tudíž nedostatečně zabýval skutkovými otázkami a technickým stavem radioelektrického zařízení jako celku, a proto dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a právním závěrům. Dále dospěl k odborně složitým technickým závěrům bez provedení znaleckého dokazování nebo místního šetření, v důsledku čehož danou problematiku nepochopil a nesprávně posoudil. Pro komplexní posouzení existence radioelektrického zařízení, jeho jednotlivých částí a provedených technických změn je nezbytné přizvat odborníky (znalce).

[23] Nesprávný a nelogický je také závěr krajského soudu, že pro určení okamžiku údajného zániku radioelektrického zařízení není rozhodné, zda je určitá jeho část v provozu, ale pouze, zda se tam fyzicky část nachází. To vede k absurdnímu závěru, že pokud by stěžovatel ponechal konstrukci stožáru 47 m na místě, bez ohledu na jeho nefunkčnost, radioelektrické zařízení by dle krajského soudu a správních orgánů nezaniklo. Odstranění

konstrukce stožáru 47 m nepředstavuje nevratný a neměnný stav, neboť betonový blok stožáru 47 m je i v současnosti na svém místě a lze na něj jednoduše vrátit odstraněnou konstrukci.

[24] Krajský soud v rozporu se zásadou proporcionality nevážil mírnější zásahy do ochranného pásma radioelektrického zařízení. Pokud totiž dospěl k závěru, že část původního radioelektrického zařízení již zanikla, není zřejmé, proč nepovažuje ochranné pásmo za zaniknuté pouze částečně, pokud zbývající část radioelektrického zařízení i nadále existuje, je v provozu a vyžaduje existenci ochranného pásma. V této části považuje stěžovatel odůvodnění rozsudku krajského soudu za zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné. Krajský soud taktéž řádně nezdůvodnil a nevysvětlil svůj závěr, že není podstatné, zda správní orgány v minulosti dlouhodobě vycházely z toho, že ochranné pásmo existuje. Stěžovatel upozornil, že existenci ochranného pásma a jeho zachování předpokládá územní studie a počítá s ním také územní plán města České Budějovice.

[25] **Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti** upozornila, že rozhodnutí o ochranném pásmu se týká jiného pozemku, než na kterém stojí nové stožáry. Ochranné pásmo bylo zřízeno k původnímu radioelektrickému zařízení, jehož součástí byl původní vysílací stožár JUCHO 47 m na pozemcích parc. č. 791/2 a 789/4. Nové stojí dnes na pozemku parc. č. 365/1, avšak mimo původní pozemky parc. č. 791/2 a 789/4 na jiném původním pozemku parc. č. 784/1. Rozhodnutí o ochranném pásmu nikdy nebylo aktualizováno, a tudíž je nutno vycházet z jeho nezměněného obsahu. Ustanovení § 93 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je třeba vykládat tak, že rádiové zařízení musí trvat v původní podobě, a tedy nesmí dojít k jeho podstatné změně. Určité vodítko pro výklad pojmu podstatná změna rádiového zařízení poskytuje § 100 odst. 9 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.

[26] Odstranění původního vysílacího stožáru je nejpodstatnější změnou původního radioelektrického (nyní rádiového) zařízení. Není rozhodující, že další části stavby nezbytné k vysílání, tj. nadzemní budova s technologií a podzemní zemnicí síť stále existují, i když také v podstatně pozměněné podobě. Zanikla-li část stavby nebo zařízení, v daném případě vysílací stožár, nemůže již původní rádiové zařízení plnit svou funkci ve smyslu své zákonné definice dle § 78 odst. 3 zákona o elektronickou komunikacích, tj. vysílat.

[27] Nové stožáry nebyly do nedávné doby ani pasportizovány, povolení k jejich výstavbě dle tehdy platných předpisů se buď nedochovalo, nebo nebylo nikdy vydáno. Původní ochranné pásmo zřízené k původnímu vysílacímu stožáru se nemůže vztahovat na stavby stožárů, které byly vybudovány až po zřízení ochranného pásma a navíc na jiném pozemku, než ke kterému je zřízeno ochranné pásmo. Změny funkce, využití a zejm. umístění rádiového zařízení mají za následek, že v dnešní době jde již o zcela jiné rádiové zařízení než v okamžiku stanovení ochranného pásma v roce 1951.

[28] Stěžovatel ignoruje skutečnost, že nikdy nezažádal o zřízení nového ochranného pásma k novým vysílacím stožárům na nových pozemcích, a má mylně za to, že původní ochranné pásmo se vztahuje i na tyto nové stožáry. Usnesení Ústavního soudu

pokračování

sp. zn. II. ÚS 838/14 a Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 809/213 se netýkají ochranného pásma, ale právních vztahů při výkonu věcného břemena. Změny telekomunikačního zařízení jsou zde uváděny pouze jako příklady případného bezdůvodného obohacení. Ve výroku rozhodnutí o zastavení řízení není nutné stanovovat přesné datum zániku věci nebo práva. Pokud rádiové zařízení dozná takové změny, že již nemůže nikdy vysílat, pak má tato skutečnost vliv na trvání ochranného pásma.

[29] **V doplnění svého vyjádření ze dne 26. 1. 2026** osoba zúčastněná na řízení I) uvedla, že nové stožáry byly dle stěžovatelem předložených podkladů pravděpodobně postaveny v roce 1956. Nemůže k nim proto existovat žádné ochranné pásmo, když nebylo vedeno jakékoliv řízení o stanovení nového ochranného pásma nových stožárů. Předložení pasportu navozuje situaci, jako by šlo o nové stavby a zahájení nového vysílání, a směřuje k povinnosti stěžovatele požádat o zřízení nového ochranného pásma. Usnesení stavebního úřadu ze dne 10. 11. 2022 plně odpovídá podané žádosti. Stavební úřad si byl vědom toho, že řízení se dotýká práv a povinností stěžovatele, a proto jej od počátku zahrnul jako účastníka řízení. Pravomocné rozhodnutí je dle § 72 odst. 2 správního řádu závazné pro účastníky bez rozlišení, je tedy závazné i pro stěžovatele. Stěžovateli po celou dobu trvání řízení nic nebránilo, aby podal žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, zda ochranné pásmo existuje či nikoliv, popř. i žádost o stanovení ochranného pásma k novým stožárům, neučinil to však.

[30] **Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření ke kasační stížnosti** uvedla, že napadený rozsudek krajského soudu považuje za správný, v souladu se zákonem, náležitě a srozumitelně odůvodněný. Pokud se stěžovatel domáhá ochrany z titulu ochranného pásma zřízeného v roce 1951 i pro vysílače, které jsou umístěné mimo původně vymezený rozsah, snaží se tím uměle rozšířit rozsah ochranného pásma. Ochranné pásmo zaniká odstraněním vysílacího stožáru. Zánik ochranného pásma nemusí být vždy nutně vázán na zrušení rozhodnutí. Krajský soud provedl důkaz vyjádřením věcně a místně příslušného orgánu k prokázání, kdy byl předmětný vysílač v roce 2013 odstraněn. Nebylo proto nutné si nechat vypracovat znalecký posudek, na základě kterého by došlo k potvrzení zániku radioelektrického zařízení. Pokud se stěžovatel domáhá ochrany nových stožárů, překračuje rozsah stanoveného ochranného pásma. Je povinností stěžovatele zajistit ochranu života a zdraví osob požádáním o zřízení nového ochranného pásma. Tuto svoji povinnost nemůže přenášet na soud. Do roku 2020 stěžovatel vydával pro stavby v ochranném pásmu kladná vyjádření, ve kterých předmětné ochranné pásmo nezmiňoval a souhlasil se stavebními záměry. Je to osoba zúčastněná na řízení II) a s ní všichni vlastníci dotčených pozemků, nacházejících se v území zaniklého ochranného pásma, na koho dopadají negativní důsledky, potažmo právní nejistota ohledně ochrany a zatěžování jejich vlastnického práva, zejm. bráněním jakékoliv výstavbě na těchto pozemcích.

[31] **Osoba zúčastněná na řízení III)** se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila se závěry napadeného rozsudku. Rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu jsou správná již proto, že ohledně nových anténních stožárů postavených po roce 1951 neproběhlo nikdy žádné řízení, v jehož průběhu by bylo odborně technicky zkoumáno, zda

vyžadují nějaké ochranné pásmo. Správní orgány správně poukázaly i na § 100 odst. 9 zákona o elektronických komunikacích. Stavební úřad svou výzvou ze dne 22. 8. 2024 uložil stěžovateli předložit pasport ke dvěma novým anténním stožárům. Snaží se tak napravit to, co stěžovatel nikdy neudělal, ačkoliv tak mohl a měl učinit již dávno, a to vnést do dané záležitosti pořádek. Žádný z důvodů uplatněný stěžovatelem v kasační stížnosti není naplněn. Stěžovatel se snažil správní orgány i krajský soud přesvědčit, že výstavba dvou nových vysílacích anténních stožárů realizovaná několik let po vyhlášení ochranného pásma byla toliko modernizací původního vysílacího zařízení, na jehož ochranu bylo ochranné pásmo v roce 1951 zřízeno. Tato zjevně účelová prezentace skutkového stavu však nebyla správními orgány z provedených důkazů zjištěna. Vyšlo totiž najevo, že nové stožáry představují dvě nové samostatné stavby vyžadující samostatné stavební povolení a původní anténní stožár zůstal po výstavbě dvou nových stožárů funkční po dobu dalších cca 60 let.

[32] Stěžovatel si od počátku musel být vědom toho, že ohledně dvou nových vysílačů nebylo nikdy vedeno žádné řízení ke stanovení, zda a za jakých podmínek mají mít zřízeno ochranné pásmo. Bylo též zřejmé, že toto řízení bude muset být vedeno nejpozději po ukončení provozu (zániku) původního vysílače. Stěžovatel tak v kasační stížnosti trvá toliko na jiném hodnocení provedených důkazů a domáhá se přehodnocení skutkového stavu. To však nepředstavuje přípustný důvod pro podání kasační stížnosti, neboť v posuzované věci se nejedná o případ závažného rozporu mezi zjištěnou skutkovou podstatou a obsahem důkazů. Argumentace stěžovatele, že výměna pouze jediné části celku nemůže způsobit zánik ochranného pásma, je nedůvodná a irelevantní. Dojde-li k trvalému odstranění podstatné části chráněného zařízení, pak je důsledkem zánik ochranného pásma, neboť bez vysílacího anténního stožáru nemůže příslušné zařízení vůbec plnit svou funkci, a trvání ochranného pásma tak je zcela zbytečné (nedůvodné). Argumentace stěžovatele je založena na odlišném skutkovém základě – na výměně, resp. modernizaci, což však zjištěno nebylo. Stěžovateli nic nebrání v tom, aby neprodleně podal žádost o vymezení ochranného pásma. Mimo podstatu věci je i námitka stěžovatele, že soud nevyhověl jeho důkaznímu návrhu a nezařadil vyhotovení znaleckého posudku k otázce, co je radioelektrické zařízení a jeho složky.

[33] Jednotlivý anténní stožár představuje samostatnou stavbu vyžadující příslušné povolení dle stavebních předpisů. Taková stavba pak vyžaduje i samostatné zřízení ochranného pásma (má-li nějaké mít). Stavební předpisy přitom neznají žádné automatické rozšiřování ochranného pásma vázaného na konkrétní stavbu i na další nové stavby podléhající zvláštním povolovacím režimům. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení III) odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2022, č. j. 8 A 48/2022-69, a NSS ze dne 13. 12. 2023, č. j. 1 As 211/2022-57. Stejný závěr platí i pro příslušné pomocné budovy.

[34] Automatické rozšíření ochranného pásma na další nové anténní stožáry či jiné stavby by vedlo k jeho neurčitosti. Nové anténní stožáry či jiné stavby by byly chráněny ochranným pásmem bez jakéhokoli ověřování a zdůvodňování jeho potřeby, rozsahu a podmínek využívání, což je zcela v rozporu se základními principy právního státu. Automatický vznik ochranného pásma u nového anténního stožáru by vedl k obrácení

pokračování

břemene tvrzení a důkazního. Je to přitom vlastník stavby, kdo je povinen v řízení o vymezení ochranného pásma doložit a odůvodnit jeho potřebu. Při řešení sporných otázek souvisejících s ochranným pásmem je třeba upřednostnit restriktivní výklad, nikoli výklad extenzivní, jak to činí stěžovatel. Základním pravidlem spojeným s ochranným pásmem je, že odstraněním stavby, jejíž užívání ochranné pásmo chrání, ochranné pásmo zaniká. Výjimkou jsou situace, při nichž dochází k nahrazení původní stavby stavbou novou. Nově zbudovaná stavba však musí mít současně shodnou podobu a umístění jako stavba původní. V daném případě však je nový stožár téměř 3x vyšší než původní stožár. Není-li zjevné, že ochranné pásmo bylo zachováno (tj. že původní stavba byla odstraněna a nahrazena novou), uplatní se restriktivní přístup, tj. že ochranné pásmo zaniklo. Je třeba rozlišovat mezi rozšířením ochranného pásma na další nové stavby, které český právní řád nezná a nedovozuje jej ani soudní judikatura, a zachováním ochranného pásma v případě modernizace stavby. Počet a velikost pomocných budov je pro ochranné pásmo vysílače irelevantní. Nově postavený anténní stožár, který má jinou výšku, výkon, patu, atd., nemůže automaticky převzít ochranné pásmo původního stožáru, který měl tyto parametry jiné, nýbrž ohledně tohoto nového anténního stožáru je třeba vést nové řízení o vymezení ochranného pásma. Shodný právní názor zastává i Český telekomunikační úřad ve svém stanovisku, které je součástí správního spisu. Pro úplnost osoba zúčastněná na řízení III) uvedla, že kasační stížnost stěžovatele je nepřijatelná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., když v ní není namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[35] **Ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti** osoba účastněná na řízení III) uvedla, že námitka stěžovatele, že krajský soud použil několikrát pojem „vysílací jednotka“, míří mimo podstatu nosných důvodů, na základě kterých krajský soud žalobu zamítl. K žádnému stěžovatelem zmíněnému „posunutí antény (stožáru)“ nedošlo, neboť zjištěna byla výstavba dvou nových anténních stožárů umístěných mimo hranice pozemků, od kterých se odvíjelo původní ochranné pásmo. Tvrzení stěžovatele, že je údajně připraven na příslušném pozemku znovu postavit stožár výšky 47 m, je nové skutkové tvrzení, které je v řízení před Nejvyšším správním soudem nepřijatelné. Kromě toho by pak výstavba nového stožáru představovala novou stavbu vyžadující stavební povolení, a tudíž i zřízení nového ochranného pásma. Právní úprava ve stavebním zákoně uvažuje o změně ochranného pásma pouze v případech, kdy chráněné zařízení trvá ve své původní podobě. V případě změny provozu nebo stavby chráněného zařízení, tím spíše při výstavbě nových staveb, je nezbytné vést nové řízení o zřízení ochranného pásma (tj. původní ochranné pásmo zaniká). V posuzované věci nebyla správními orgány zjištěna změna provozu ani stavby anténního stožáru, nýbrž jeho odstranění. Možnost vedení řízení o změně ochranného pásma tak byla v daném případě vyloučena.

III. Posouzení kasační stížnosti

[36] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2

s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[37] Kasační stížnost je důvodná

[38] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval výtkami stěžovatele vůči rozsudku krajského soudu, kterými dovozoval jeho nedostatečné odůvodnění, resp. opomenutí některých námitek a argumentů, které stěžovatel v řízení uplatnil. Pokud by napadený rozsudek tyto nedostatky vykazoval, zakládalo by to jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Absence této vady je přitom podmínkou pro věcný přezkum kasačních námitek spadajících pod zbylé kasační důvody (viz například rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel sám nenamítá, tedy z úřední povinnosti.

[39] K nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že tento nedostatek vykazují zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Současně však Nejvyšší správní soud dodává, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících argumentů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[40] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Krajský soud v něm dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předeštlé relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Přestože se krajský soud výslovně nevyjadřoval ke každému dílčímu tvrzení obsaženému v obsáhlé žalobě a dalších podáních stěžovatele, zabýval se všemi stěžejními námitkami, čímž se vypořádal s obsahem a smyslem uplatněné žalobní argumentace. Z napadeného rozsudku je zcela patrné, k jakým závěrům krajský soud dospěl a proč nepovažoval žalobní argumentaci stěžovatele za důvodnou.

[41] Krajský soud se v bodu 96 svého rozsudku zabýval též argumentací stěžovatele, že správní orgány v minulosti vycházely z toho, že ochranné pásmo stále existuje. Argumentaci stěžovatele, že s existencí ochranného pásma počítá též územní plán a územní studie pro danou lokalitu, lze považovat za související argumentaci, k níž nebyl krajský soud povinen se výslovně vyjádřit. Krajský soud se rovněž výslovně nevyjádřil k námitce stěžovatele, že

pokračování

právní nejistotu způsobuje také závěr žalovaného, že určité ochranné pásmo by pro stávající vysílač mohlo být vymezeno, avšak nikoli pouhým odkazem na rozhodnutí z roku 1951. To však nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru o zániku ochranného pásma z důvodu, že rádiové zařízení jako celek, k němuž bylo ochranné pásmo zřízeno, se již v historických hranicích pozemků pozemkového katastru č. 791/2 a 789/4 nenachází. Rovněž výtku stěžovatele, že krajský soud opomenul, že ochranné pásmo sdílí osud zařízení, pro které bylo zřízeno, přičemž zaniká pouze jeho trvalým odstraněním, není opodstatněná. Krajský soud totiž toto východisko vyplývající z § 93 odst. 6 stavebního zákona respektoval, když dospěl k závěru, že rádiový vysílač, k němuž bylo stanoven ochranné pásmo, již zanikl, a zaniklo proto také ochranné pásmo. Jak však vyplývá z dále uvedeného, závěr o zániku rádiového vysílače není správný, není však nepřezkoumatelný.

[42] Stěžovatel dále krajskému soudu vytknul, že se nevypořádal s dalšími skutečnostmi, na které poukázal v žalobě, zejména s otázkou ochrany života a zdraví před neionizujícím zařízením (v této souvislosti stěžovatel poukázal na vyjádření Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje ze dne 21. 9. 2021, č. j. KHSJC 27814/2021/HOK CB-CK), ochrany funkčnosti radioelektrického zařízení, otázkami týkajícími se prvků kritické infrastruktury státu, či tím, zda probíhá vysílání. Tato výtku stěžovatele není opodstatněná, neboť krajský soud k těmto skutečnostem v bodu svého rozsudku konstatoval, že nesouvisí s podstatou věci a předmětem řízení, jímž je otázka existence (resp. zániku) ochranného pásma. V posuzované věci vskutku nebyl prostor k tomu se těmito otázkami zabývat, a nelze proto stěžovateli přisvědčit ani v tom, že krajský soud postupoval rozporu s čl. 4 Ústavy, principy právního státu a rezignoval na ochranu života a zdraví jakožto základních práv vymezených Listinou základních práv a svobod. Ani zde Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Tím, že krajský soud neřešil otázky mimo předmět řízení, nedošlo ke stěžovatelem spatřovanému povýšení zájmů několika stavebníků nad ochranu života a zdraví osob v okolí rádiového vysílače. Ani výtku stěžovatele, že krajský soud nezhodnotil následky svého rozsudku, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou, jelikož krajský soud se zcela správně zaměřil na otázky související s existencí ochranného pásma. Případné negativní důsledky soudního rozhodnutí pro některého z účastníků či osob zúčastněných na řízení nemohou soud v jeho úsudku ovlivnit. Jestliže krajský soud dospěl k závěru, že ochranné pásmo zaniklo v důsledku zániku rádiového zařízení, pak je logické, že již nevážil, zda v úvahu připadají mírnější zásahy do ochranného pásma, resp. do práv stěžovatele z něj vyplývajících.

[43] To, že krajský soud nezohlednil své předchozí usnesení, není vada řízení, jak se domnívá stěžovatel, neboť toto usnesení o odmítnutí žaloby bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno, a proto z něj již nebylo možné při posouzení věci vycházet. Krajský soud v bodu 71 nyní napadeného rozsudku konstatoval, že v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu akceptoval jako plausibilní tvrzení stěžovatele o zásahu rozhodnutí žalovaného do jeho práv s ohledem na stav nejistoty a stěžovatelem doložené úkony stavebního úřadu osvědčující neexistenci ochranného pásma. Stručně, nicméně dostatečně, tedy uvedl, v čem spatřuje zásah do práv stěžovatele, a v čem tedy shledal

okolnost zakládající změnu v jeho postavení (právech a povinnostech), byť předmětem soudního přezkumu je zastavení řízení před správním orgánem. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že se touto otázkou nezabýval.

[44] Na srozumitelnost, a tedy přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nemá vliv, že v odůvodnění užívá pojem vysílací jednotka, který správní orgány nepoužily. Z odůvodnění je zřejmé, že krajský soud vycházel z toho, že se vysílací jednotka nachází na stožáru, který byl odstraněn. Z toho je zřejmé, že za vysílací jednotku považoval zařízení sloužící k vysílání signálu. Závěr krajského soudu, že stožár JUCHO 47 m byl odstraněn, vyplývá ze spisového materiálu (zpráva společnosti Realistav s.r.o. ze dne 17. 5. 2023, dle které byl stožár k tomuto dni odstraněn) a není na něm nic nelogického ani nesprávného.

[45] Protože Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, zabýval se dále námitkami stěžovatele směřujícími do merita věci.

[46] Podle § 16 odst. 2 vyhlášky č. 572/1950 Ú. l. I, o zastavovacím plánu, o povinnostech místního národního výboru při výstavbě obce, o ochranných pásmech a o vyvlastnění, *radioelektrickým zařízením se rozumějí zařízení k radioelektrické dopravě zpráv, obrazů nebo návěstí anebo k jejich přijímání, zřizovaná bez povolení podnikem pro poštovní a telekomunikační styk, podnikem pro rozhlas a televizi, vojenskou správou, Sborem národní bezpečnosti, drážním podnikem, leteckou správou nebo vodní a plavební správou (§ 4 zák. č. 72/1950 Sb., o telekomunikacích). Náleží sem také pomocná zařízení (na př. zařízení provozních budov a místností nebo laboratoří), zařízení odposlechové služby nebo technická zařízení mezinárodní rozhlasové organizace.*

[47] Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřijatelná.* Podle písm. c) téhož ustanovení tak učiní, *jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení,* a podle písm. f) tak učiní, *jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věci nebo práva dozvěděl.*

[48] Podle § 93 odst. 6 stavebního zákona, *ve znění účinném do 30. 6. 2024, rozhodnutí o ochranném pásmu platí po dobu trvání stavby, zařízení nebo chráněného útvaru, nestanoví-li stavební úřad jinou lhůtu.*

[49] Podle § 94 odst. 2 téhož zákona, *rozhodnutí o ochranném pásmu lze změnit nebo zrušit i na žádost toho, komu z něj vyplývá povinnost; vyžaduje-li to veřejný zájem, lze rozhodnutí o ochranném pásmu změnit nebo zrušit i z podnětu dotčeného orgánu podle zvláštního právního předpisu. Z rozhodnutí o ochranném pásmu může stavební úřad na žádost toho, komu z něj vyplývá povinnost, povolit časově omezenou výjimku za účelem uskutečnění jednorázové činnosti.*

pokračování

[50] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná zejména o posouzení, zda stavební úřad postupoval správně, když podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastavil řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení I) o revizi rozsahu a podmínek ochranného pásma vysílačů v majetku stěžovatele na pozemku parc. č. 365/1 v k. ú. České Budějovice 4, vyhlášeného rozhodnutím Krajského národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 13. 4. 1951, č. j. XI/1-127, 6-2-1951. Tímto rozhodnutím bylo ochranné pásmo stanoveno pro radioelektrické zařízení Československého rozhlasu umístěné na původních parcelách pozemkového katastru č. 791/2 a 789/4 k. ú. České Budějovice – pražské předměstí, a to do vzdálenosti 500 m od hranic pozemků s tím, že v ochranném pásmu se nesmějí zřizovat stavby jakéhokoli druhu, vysazovat porosty ani měnit tvar půdy, pokud by výsledek těchto činností mohl rušit provoz radioelektrického zařízení. Z tohoto omezení byly vyjmuty stavby s konstrukcí jinou než železnou nebo železobetonovou, tedy především stavby obytné, zvláště zděné nebo dřevěné, a to v těch případech, kdy jejich výška nepřevyší jednu třetinu jejich vzdálenosti od středu ochranného pásma, přičemž se tato výška měří od roviny dané patou anténního stožáru.

[51] Nejvyšší správní soud při posouzení věci vycházel ze skutkového stavu zjištěného krajským soudem, který z porovnání situačního nákresu stěžovatele a kopie historické katastrální mapy zjistil, že na (současném) pozemku parc. č. 365/1 v k. ú. České Budějovice 4, resp. v jeho části, kterou původně tvořily pozemky pozemkového katastru č. 791/2 a 789/4, byl původně (před datem vydání rozhodnutí o ochranném pásmu) umístěn stožár JUCHO 47 m. Nové stožáry 60 m a 100 m jsou umístěny v sousedství původního stožáru JUCHO 47 m rovněž na pozemku parc. č. 365/1 v k. ú. České Budějovice 4, avšak mimo původní pozemky pozemkového katastru č. 791/2 a 789/4. Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2013, zn. SU/3824/2013, vydal stavební úřad souhlas s odstraněním tohoto původního stožáru. Dle sdělení společnosti Realistav, s.r.o., byl stožár ke dni 17. 5. 2013 odstraněn. Nové stožáry 60 m a 100 m byly vybudovány po roce 1951, tj. až po stanovení ochranného pásma. Provozní budova vysílače, rovněž na pozemku 365/1 v k. ú. České Budějovice 4 (a na historických pozemcích č. 791/2 a 789/4), zůstala zachována.

[52] Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že odstraněním stožáru JUCHO 47 m a vybudováním nových stožárů došlo ke změně (modernizaci) předmětného radioelektrického zařízení podle vyhlášky č. 572/1950 Ú. l. I [dle současné právní úpravy se jedná o elektronické komunikační zařízení podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o elektronických komunikacích]. Stožár byl totiž součástí radioelektrického zařízení (dále též „rádiový vysílač“) sloužící k plnění jeho funkce, tj. šíření rádiového vysílání, stejně tak jako provozní budovy a další zařízení sloužící k jeho provozu (srov. definici radioelektrického zařízení v § 16 odst. 2 vyhlášky č. 572/1950 Ú. l. I). Z hlediska stožárů se tedy předmětný rádiový vysílač oproti stavu, v němž byl v době vydání rozhodnutí o stanovení ochranného pásma, změnil tak, že má dva nové stožáry a původní stožár JUCHO 47 m byl v roce 2013 odstraněn. Podstatné však je, že se stále jedná o tentýž rádiový vysílač (resp. v tehdejší terminologii radioelektrické zařízení), přestože má nyní jiné (nové) stožáry než v roce 1951. Na tom nic nemění ani to, že nové stožáry (součásti rádiového vysílače) se nachází mimo původní pozemky pozemkového katastru č. 791/2

a 789/4, avšak v rámci ochranného pásma a v témž areálu vysílače na pozemku nyní označeném jako č. 365/1, který nyní zahrnuje též původní pozemky pozemkového katastru č. 791/2 a 789/4. Nejvyšší správní soud proto stěžovateli přisvědčil, že předmětný modernizovaný rádiový vysílač dosud nezanikl a plní stejnou funkci, v důsledku čehož trvá jeho ochranné pásmo. Stejně tak má stěžovatel pravdu v tom, že jelikož bylo ochranné pásmo zřízeno k rádiovému vysílači jako celku, nemůže změna spočívající v odstranění jedné části tohoto celku způsobit zánik ochranného pásma. Z výše uvedeného je zároveň zřejmé, že neobstojí závěr správních orgánů a krajského soudu, že rádiový vysílač zanikl.

[53] Pokud byla u stavby nebo zařízení, pro které bylo vymezeno ochranné pásmo, určitá (byť podstatná jako zde) část odstraněna a nahrazena jinou částí se stejnou funkcí, aniž by došlo k odstranění celé takové stavby nebo zařízení nebo úplné nezpůsobilosti k plnění jejich původního účelu, jedná se o změnu stavby nebo zařízení. Nelze však dovozovat, že již taková stavba nebo zařízení netrvá, což by mělo za následek zánik ochranného pásma dle § 93 odst. 6 stavebního zákona.

[54] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ani z rozhodnutí Krajského národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 13. 4. 1951, kterým bylo ochranné pásmo vymezeno, nelze nijak dovozovat, že by se ochranné pásmo mělo vztahovat pouze ke stožáru JUCHO 47 m. Rozhodnutí výslovně uvádí, že se jedná o ochranné pásmo zřizované pro radioelektrické zařízení Československého rozhlasu, tj. pro rádiový vysílač jako celek, který dle § 16 odst. 2 vyhlášky č. 572/1950 Ú. 1. I zahrnoval též veškerá pomocná zařízení, včetně zařízení provozních budov. Ochranné pásmo bylo rovněž stanoveno vzdáleností od hranic pozemků, na nichž byl rádiový vysílač umístěn, nikoli vzdáleností od stožáru. Tomuto výkladu rozhodnutí o vymezení ochranného pásma odpovídá i to, že ochranné pásmo bylo výslovně vymezeno pro radioelektrické zařízení Československého rozhlasu na původních pozemcích pozemkového katastru č. 791/2 a 789/4, přičemž původní stožár JUCHO 47 m se nenacházel na obou těchto pozemcích. Jak vyplývá ze spisového materiálu, byl umístěn na pozemku pozemkového katastru č. 789/4 (srov. např. odpověď Magistrátu města České Budějovice, stavebního úřadu, ze dne 25. 4. 2001, č. j. SÚ-3470/01-Ně, na žádost pozemkového úřadu ve věci restitučního nároku Ing. F. P., jejíž přílohou je zakres tehdejšího stavu rádiového vysílače do mapy původních pozemků pozemkového katastru). Na pozemku pozemkového katastru č. 791/2 se nacházelo technické zázemí, které bylo rovněž součástí „radioelektrického zařízení“, pro něž bylo ochranné pásmo vymezeno.

[55] Podle § 93 odst. 6 stavebního zákona tak stále platí (existuje) ochranné pásmo rádiového vysílače stanovené rozhodnutím z roku 1951, neboť nedošlo k zániku rádiového vysílače, pro nějž bylo ochranné pásmo vymezeno, nýbrž k jeho změně. Vzhledem k výše popsané změně rádiového vysílače, kdy ten má nyní jiné stožáry, než měl v roce 1951, bylo na místě v řízení o revizi ochranného pásma podle § 94 odst. 2 stavebního zákona zahájeném na žádost osoby zúčastněné na řízení I) ochranné pásmo znovu posoudit dle v současnosti platných a účinných právních předpisů tak, aby odpovídalo aktuálnímu skutečnému stavu rádiového vysílače po jeho změně (modernizaci), tj. aby ochranné pásmo reflektovalo změnu rádiového vysílače spočívající ve změně jeho stožárů, popř. i změně použité vysílací technologie a aktuálních poznatků týkajících se šíření rádiového vysílání, eventuálně též

pokračování

jeho vlivu na zdraví osob. To je ostatně smyslem a účelem tohoto řízení – reagovat v potřebném rozsahu na změny objektu s již existujícím ochranným pásmem.

[56] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že si je vědom toho, že nové stožáry se nenachází na historickém pozemku (dle stavu v roce 1951), na němž byl umístěn původní, již odstraněný stožár a k těmto novým stožárům není doposud k dispozici žádná rozhodnutí, na základě kterého byly vybudovány (v podání založeném na čl. 174 spisu krajského soudu stěžovatel uvádí, že stavební úřad dospěl ke zjištění, že se k novým stožárům nedochovala žádná dokumentace). Zdejšímu soudu však v tomto řízení nepřisluší hodnotit, zda takové povolení bylo dle tehdy platných předpisů vůbec vyžadováno [srov. § 4 odst. 1 písm. b) zákona 72/1950 Sb., o telekomunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 1964], ani jak jsou tyto skutečnosti relevantní pro řízení o revizi (změně či zrušení) ochranného pásma. Předmětem posuzované věci je pouze posouzení, zda správní orgány postupovaly správně, pokud toto řízení zastavily z důvodu zániku ochranného pásma.

[57] Nejvyšší správní soud nepřehlédl odkaz osob zúčastněných na řízení I) a III) na § 100 odst. 9 větu třetí zákona o elektronických komunikacích, podle které *změna stavby nebo provozu elektronického komunikačního zařízení nebo sítě se v příslušné části považuje za novou stavbu nebo nové zahájení provozu elektronického komunikačního zařízení nebo sítě*. Toto ustanovení se však v posuzované věci neuplatní. Jedná se o větu vytrženou z kontextu ustanovení týkajícího se řešení sporů o rušení provozu elektronického komunikačního zařízení stavbami, resp. určení osoby, která je za řešení takového nežádoucího rušení odpovědná (stavebník nebo provozovatel elektronického komunikačního zařízení). Jak uvádí k cit. ustanovení komentář: „*V daném případě se jedná o specifické případy, kdy je rušení způsobeno elektromagnetickým stíněním nebo odrazy elektromagnetických vln stavbami nebo činnostmi souvisejícími s prováděním stavby. Rušení je tedy primárně způsobeno stavebnětechnickými a fyzickými vlastnostmi staveb. I v těchto případech se uplatní časový princip přednosti, podle kterého se o rušení nejedná, pokud stavba nebo činnost související s prováděním stavby byla zahájena dříve než provoz elektronického komunikačního zařízení nebo sítě.* Uvedené je výrazem právní jistoty obou stran, tedy jak stavebníků, tak provozovatelů zařízení. *Stejná pravidla platí i v případě, kdy v čase dochází ke změně stavby nebo provozu elektronického komunikačního zařízení nebo sítě.*“ (CHUDOMELOVÁ, Z., BERAN, M., JADRNÝ, V., NĚMEČKOVÁ, Š., NOVÁK, J.: Zákon o elektronických komunikacích. Komentář. Wolters Kluwer, stav k 31. 12. 2024, cit. dle právního informačního systému ASPI – zvýraznění doplnil NSS). Z toho jednoznačně vyplývá, že toto ustanovení nemá jakoukoli relevanci pro posouzení otázky zániku stavby, zařízení nebo chráněného útvaru pro účely trvání ochranného pásma dle § 93 odst. 6 stavebního zákona.

[58] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn. Správní orgány i krajský soud skutkový stav zjistily v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. To, jakým způsobem rádiový vysílač funguje, není pro posouzení nyní podstatné otázky trvání ochranného pásma nezbytné. Nebylo proto třeba, aby správní orgány a soud posuzovaly fungování vysílače a aby byl vypracován znalecký posudek ohledně ukončení provozu rádiového vysílače a toho, jak funguje. Krajský soud tudíž

nepochybil, když návrh stěžovatele na doplnění dokazování znaleckým posudkem zamítl jako nadbytečný. Tím Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá, zda takové dokazování bude potřebné v dalším řízení před správními orgány.

[59] Krajský soud svůj závěr, že stěžovatelem předložené historické listiny nic nového nepřinášejí, zdůvodnil tím, že se týkají rozvoje rádiového vysílače, jeho zázemí a vyvlastnění dalších okolních pozemků. Uvedl tedy, proč historické listiny předložené stěžovatelem nejsou relevantní z hlediska existence ochranného pásma rádiového vysílače. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku není zřejmé, proč tyto dokumenty krajský soud nevyhodnotil jako relevantní důkazní prostředky.

[60] Stěžovatel se mýlí také v tom, že nové stožáry nelze považovat za novou stavbu, neboť stožáry jsou stavbou podle § 103 odst. 1 písm. f) bod 4 stavebního zákona. To však nic nemění na tom, že (současně) představují změnu stávajícího rádiového vysílače. Podle § 2 odst. 4 stavebního zákona se totiž stavbou rozumí též její část nebo změna dokončené stavby. K postoji stěžovatele, že po dostavbě dalších stožárů není nutné měnit ochranné pásmo, Nejvyšší správní soud uvádí, že výstavbou nových stožárů a odstraněním stožáru 47 m nastala změna v parametrech rádiového vysílače, neboť umístění a výška nových stožárů jsou odlišné než u odstraněného stožáru, tudíž je třeba tuto změnu posoudit a v případě potřeby ochranné pásmo upravit tak, aby tuto změnu reflektovalo. Tato změna však nevedla automaticky k zániku ochranného pásma, jak mylně dovodily správní orgány a krajský soud. Ochranné pásmo totiž bylo zřízeno k rádiovému vysílači, nikoli výlučně k odstraněnému stožáru, jak bylo vysvětleno výše. Předmětný rádiový vysílač, byť ve změněné podobě, však existuje nadále a je způsobilý k plnění své funkce. Stěžovatelem zmíněná skutečnost, že v době dostavby nových stožárů orgány státní správy nepožadovaly změnu ochranného pásma, na tomto závěru nic nemění.

[61] Stěžovatel odkázal na zápis plánovací komise JNV v Českých Budějovicích z roku 1951, v němž se uvádí, že nutnost ochranného pásma je dána již existencí stávajícího vysílače, takže provedení přístavby a instalace „dalšího vysílače“ (tj. dalších stožárů) nemá na jeho určení žádný vliv a přístavbou se na nutnosti zřízení ochranného pásma a jeho šíři nic nemění. Z tohoto zápisu vyplývá tehdejší náhled správního orgánu na ochranné pásmo a jeho vymezení. Skutečnost, že národní výbor již v té době počítal s výstavbou dalších stožárů, neznamená, že je hodnotil z hlediska relevantního pro posuzovanou věc, tj. vymezení ochranného pásma rádiového vysílače, jehož jsou součástí. Národní výbor se také v žádném případě nemohl vyjadřovat ke stavu, který nastal po odstranění původního stožáru. Pro posouzení věci, tj. zda je ochranné pásmo potřeba v současné době revidovat, však toto stanovisko není relevantní, neboť pro řešení této otázky je na místě vycházet z aktuálního stavu rádiového vysílače, k němu náležícího ochranného pásma, současných technologií a stavu vědeckého poznání a nyní platné a účinné právní úpravy. K tomuto zápisu plánovací komise JNV proto Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že pro posouzení věci nic nového nepřinášejí.

[62] Stavební úřad na str. 12 rozhodnutí o zastavení řízení uvedl, že ochranné pásmo pozbylo platnosti, protože zanikl anténní stožár a radioelektrické zařízení, na jehož ochranu

pokračování

bylo zřízeno. Zánik ochranného pásma tedy stavební úřad navázal na odstranění stožáru, přičemž neuvedl přesné datum, kdy k zániku ochranného pásma došlo. Pro větší přesnost a přesvědčivost usnesení stavebního úřadu bylo vhodné tento den přesně uvést. Pokud tak ovšem stavební úřad neučinil, nezaložilo to stěžovatelem namítaný stav právní nejistoty, neboť z usnesení stavebního úřadu je zřejmý důvod, pro který řízení zastavil.

[63] Stěžovatel poukazuje na to, že ochrana rádiového vysílače a osob ochranným pásmem je potřeba a trvání ochranného pásma vysílače je ve veřejném zájmu. To vyplývá dle stěžovatele též z podkladů založených ve správním spise, a to konkrétně z vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 12. dubna 2022, č.j.: MPO 33756/2022, podle kterého se na pozemku parc. č. 365/1 v k. ú. České Budějovice 4, části Husova kolonie nachází tři platné prvky (vysílací zařízení) kritické infrastruktury stěžovatele, které byly určeny jako vysílací zařízení pro šíření televizního nebo rozhlasového signálu určených pro informaci obyvatelstva za krizových situací, a také z výše uvedeného vyjádření Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje v němž uvedla, že po dobu provozu radioelektrického zařízení nelze zrušení ochranného pásma akceptovat vzhledem k tomu, že se jedná o zdroj neionizujícího záření. Nejvyšší správní soud k tomu pouze poznamenává, že tyto okolnosti a podklady nemají význam z hlediska posouzení existence ochranného pásma, mohou mít však relevanci v (dalším) řízení o žádosti o revizi ochranného pásma.

[64] Ve výroku usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení je uvedeno, podle jakého právního předpisu stavební úřad řízení zastavil [§ 66 odst. 1 písm. f) správního řádu] a o jaké žádosti takto rozhodl. V odůvodnění jsou pak uvedeny závěry, na základě nichž stavební úřad k tomuto výroku dospěl. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že výroková část je nejasná a nesrozumitelná a nelze z ní zjistit, jaký je konkrétní důvod pro zastavení řízení. Předmětným usnesením nebyla nikomu uložena povinnost, tudíž ani nemůže být stíženo stěžovatelem namítanou vadou, že není vykonatelné.

[65] Stěžovatel se také mylí, když z toho, že není uveden ve výčtu účastníků, dovozuje, že se na něj předmětné usnesení nevztahuje a není pro něj závazné. Stěžovatel totiž ve výčtu účastníků uveden je, byť poněkud nepřesně jako „*zplnomocněný zástupce vlastníka technické infrastruktury – Mgr. Karin Konstantinová*“

[66] Z § 94 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že rozhodnutí o ochranném pásmu lze změnit nebo zrušit i na žádost toho, komu z něj vyplývá povinnost. To bylo v případě osoby zúčastněné na řízení I) splněno, neboť jak již konstatoval krajský soud v bodu 75 napadeného rozsudku, disponovala pravomocným územním rozhodnutím o umístění stavby vázícím se k pozemku parc. č. 354/1 v katastrálním území České Budějovice 4, který se má nacházet v ochranném pásmu vysílače, a byla povinna zdržet se činnosti v rozporu ochranným pásmem. Tato kolize stavebního záměru osoby zúčastněné na řízení I) s ochranným pásmem rádiového zařízení má za následek dopad do její právní sféry. Přesvědčení stěžovatele o zjevné nepřipustnosti žádosti osoby zúčastněné na řízení I) o revizi ochranného pásma proto Nejvyšší správní soud nesdílí a důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu dán nebyl.

[67] Osoba zúčastněná na řízení I) v žádosti o revizi ochranného pásma mimo jiné uvedla, že hodlá provést další výstavbu v rámci ochranného pásma a obdržela nesouhlasné stanovisko stěžovatele do stavebního řízení o povolení stavby, přičemž z rozhodnutí o vymezení ochranného pásma jí jako developerovi lokality plynou povinnosti, čímž je dána její aktivní legitimace k podání této žádosti. Navrhla zahájení řízení o změně podmínek ochranného pásma a rozhodnutí, že se vyhláší nové ochranné pásmo, popř. že se ochranné pásmo ruší. S ohledem na tento obsah žádosti osoby zúčastněné na řízení I) nelze stěžovatelce přisvědčit, že z žádosti o revizi ochranného pásma není v rozporu s § 37 odst. 1 a 2 správního řádu zřejmé, čeho se osoba zúčastněná na řízení I) domáhá a není v ní spolehlivě a určitě vymezen předmět řízení.

[68] Stěžovatel má pravdu, že žádost osoby zúčastněné na řízení I) o revizi ochranného pásma neměla obsahové náležitosti uvedené v § 7 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Podstatné však je, že z žádosti jednoznačně vyplývalo oprávnění osoby zúčastněné na řízení k podání žádosti, čeho se žádost týká, resp. co je jejím předmětem a čeho se osoba zúčastněná na řízení I) domáhá. Ani z formálních nedostatků této žádosti proto nelze dovozovat, že stavební úřad byl povinen takovou žádost neprojednat a řízení zastavit.

[69] K argumentaci stěžovatele ohledně nedostatků plné moci Nejvyšší správní soud uvádí, že osoba zúčastněná na řízení I) na základě výzvy stavebního úřadu předložila plnou moc, která má všechny potřebné náležitosti. Jednoznačně z ní totiž vyplývá, že udělila plnou moc Advokátní kanceláři Cimbůrek s.r.o. k zastupování ve správním řízení v posuzované věci. Neobstojí proto tvrzení stěžovatele, že plná moc s ohledem na své nedostatky nemohla přivodit účinky zastoupení podle § 33 správního řádu a stavební úřad v řízení pokračoval, aniž by osobu zúčastněnou na řízení I) vyzval k nápravě. Nebyl tedy dán ani důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[70] Nejvyšší správní soud uzavírá, že na základě zjištění, která učinily správní orgány a byla doplněna v řízení o žalobě, nelze učinit závěr o zániku ochranného pásma radioelektrického zařízení, resp. elektronického komunikačního zařízení (rádiového vysílače) vymezeného rozhodnutím Krajského národního výboru v Českých Budějovicích ze dne 13. 4. 1951, č. j. XI/1-127, 6-2-1951. Proto jsou usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení o žádosti o revizi ochranného pásma podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu i rozhodnutí žalovaného, kterým bylo toto usnesení potvrzeno, nezákonná a musí být zrušena. V dalším řízení bude na stavebním úřadu, aby o žádosti osoby zúčastněné na řízení I) o revizi ochranného pásma meritorně rozhodl, přičemž zohlední změny rádiového vysílače, k nimž došlo od rozhodnutí o jeho ochranném pásmu z roku 1951.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[71] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil, neboť krajský soud věc nesprávně posoudil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit

pokračování

nic jiného, než tato rozhodnutí zrušit. Proto povaha věci umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2, § 78 odst. 1 věty první, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025 současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm jsou správní orgány v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 s. ř. s. vázány výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[72] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, musel rozhodnout o nákladech řízení před krajským soudem i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl v řízení úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů v obou soudních řízeních. Nejvyšší správní soud přitom vyšel z obsahu soudních spisů, jak byli účastníci poučeni v přípisu ze dne 8. 8. 2025, neboť stěžovatel náklady řízení o žalobě nevyčísil (vyčísil pouze náklady řízení o kasační stížnosti).

[73] V řízení před krajským soudem má stěžovatel právo na náhradu nákladů sestávajících se z odměny právní zástupkyně, jež se stanoví dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Stěžovatel má právo na náhradu odměny právní zástupkyně za tyto úkony: převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dne 23. 8. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Jedná se o dva úkony právní služby po 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. c) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024], tj. 6.200 Kč. Dále má právo na náhradu odměny právní zástupkyně za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku) za nějž náleží podle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 poloviční odměna, tj. 1.550 Kč. Vedle toho má stěžovatel též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném do dne 31. 12. 2024), tedy 900 Kč.

[74] Dále má stěžovatel právo v řízení před krajským soudem na náhradu odměny právní zástupkyně za repliku k vyjádření osob zúčastněných ze dne 4. 6. 2025, repliku k vyjádření osoby zúčastněné na řízení III) ze dne 10. 6. 2025, vyjádření (doplnění podkladů) ze dne 18. 6. 2025 a za účast zástupkyně na soudních jednáních dne 11. 6. a 26. 6. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Jedná se o pět úkonů právní služby po 4.620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 advokátního tarifu v novelizovaném znění], tj. 23.100 Kč. Vedle toho má stěžovatel též právo na náhradu hotových výdajů své zástupkyně ve výši 450 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2.250 Kč.

[75] Zástupkyně stěžovatele již v řízení před krajským doložila, že je plátcem DPH, proto se náklady za řízení před krajským soudem ve výši 34.000 Kč zvyšují o tuto daň v sazbě 21 % na celkem 41.140 Kč. Náklady stěžovatele za řízení před krajským soudem dále tvoří uhrazené soudní poplatky (3.000 Kč za žalobu a 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby). Celkem tak má stěžovatel právo na náhradu nákladů za řízení o žalobě ve výši 45.140 Kč.

[76] V řízení před Nejvyšším správním soudem má stěžovatel právo na náhradu odměny právní zástupkyně za podání první kasační stížnosti ze dne 12. 9. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Jedná se o jeden úkon právní služby po 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. c) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024] Vedle toho má stěžovatel též právo na náhradu hotových výdajů své zástupkyně ve výši 300 Kč za tento úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu v tomtéž znění). Náklady stěžovatele dále tvoří soudní uhrazený soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč.

[77] Dále má stěžovatel v řízení před Nejvyšším správním soudem právo na náhradu odměny za podání druhé kasační stížnosti ze dne 7. 8. 2025 a doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 8. 2025. Jedná se o dva úkony právní služby po 4.620 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 advokátního tarifu], tj. 9.240 Kč. Vedle toho má stěžovatel též právo na náhradu hotových výdajů své zástupkyně ve výši 450 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč. Zástupkyně stěžovatele je plátkyní DPH, proto se náklady ve výši 13.540 Kč zvyšují o tuto daň v sazbě 21 % na 16.383,40 Kč. Celkem tak má stěžovatel právo na náhradu nákladů za řízení o kasačních stížnostech ve výši 21.383,40 Kč. Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že dle své ustálené praxe nepřiznává zástupci stěžovatele, který téhož účastníka zastupoval již v řízení před krajským soudem, odměnu za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení za řízení o kasační stížnosti, neboť zástupce stěžovatele v takových případech je již s věcí seznámen.

[78] Žalovaný je tak povinen zaplatit stěžovateli na nákladech řízení o žalobě a řízení o kasačních stížnostech celkem 66.523,40 Kč, k rukám zástupkyně stěžovatele, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

[79] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025 právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádná povinnost uložena nebyla, Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasačních stížnostech.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu